

OOSTENDSE REVUE :

kinderen niet toegelaten ?



Zowat vierduizend mensen samenbrengen voor drie voorstellingen van een revue, die zich uitsluitend tot een Oostends publiek richt, mag zeker een prestatie genoemd worden. Te meer daar de vele honderden aanwezigen een prettige avond van volks amusement hebben meegemaakt. De mensen van de «Entente van de Oostendse Folklore» die het initiatief voor de revue namen mogen een flinke pluim op hun hoed steken.

En niet alleen de initiatiefnemers, ook de ongeveer 150 mensen die hun steentje bijdroegen tot het welslagen van de revue «Mo gie nie», die enkele weken geleden in het Kursaalauditorium werd opgevoerd. Als men daarbij rekening houdt met het feit dat men bijna uitsluitend met liefhebbers te doen had, verdient de prestatie nog meer lof.

VLOTTE SAMENWERKING

De tweede revue die door de folkloriegroepen op touw werd gezet, kende een even grote bijval als de eerste uitgave «Wad hemme nu?». Er dient wel gezegd dat «Mo gie nie» vlotter in mekaar stak, meer afwisseling had, technisch beter op de planken werd gebracht. Een winstpunt waren zeker de prachtige dekors.

Aan namen noemen gaan we ons niet wagen. Omdat we weten dat de revuemensen hun prestatie als één geheel beschouwen. Omdat hun leuze is: de kleinste figurantenrol is even belangrijk als de zgn. hoofdrol. Wat in de marge van deze revueopvoeringen wel eens mag onderstreept worden: de samenwerking tussen deze Oostendse groepen en mensen. En het resultaat mocht gezien worden.

Nu weten we wel dat er op de revue ook kritiek uit te brengen is. Een opvoering door beroepsmensen is zelden perfect, hoe zou een zuivere liefhebbersprestatie dan geen minder geslaagde delen hebben. Maar de duizenden die de revue bijgewoond hebben waren opgetogen, en dit alleen telt. De bedoeling van de inrichters is immers uitsluitend onze mensen eens enkele uren pret te bezorgen, met tipische Oostendse toestanden en personages op de korrel te nemen.

GROFHEDEN...

Opvallend was ook - net zoals vorig jaar - de goede kritiek die de revue in de pers kreeg. «Het Volk» schreef: «Het resultaat overtrof alle verwachtingen, het werd echt een avond vol gezonde en tipische Oostendse leute». «De Gazet van Antwerpen» was van oordeel dat enkele taferelen gerokken waren en de apoteose zoek was, maar

noemde het een «denderende revue die drie volle uren toch goed amusement bezorgde aan ruim 6.000 toeschouwers». «De Zeewacht» was van oordeel dat er minstens vier opvoeringen van de revue moeten gegeven worden, wees er op dat de gevaarlijke klip van te weinig afwisseling en «platte» humor werd vermeden, en sprak ook van een avond van «gezonde Oostendse leute».

Er was slechts één wanklank en deze was te vinden in het weekblad «Nieuwsblad van de Kust». De man die daar een verslag brouwde, in zijn cekende baas-Ganzendonck-stijl, had die dag wellicht meer dan zijn dagelijkse liter azijn gedronken. Hij zegt van zichzelf dat hij «zal pogen een zo eerlijk mogelijke opbouwende kritiek te geven», maar de would-be-journalist is daar zeker niet in geslaagd.

In het lange artikel worden tientallen namen genoemd, maar de naam van de man met wie zo'n revue staat of valt, regisseur Werner Rabau, was met geen vergrootglas te vinden. Vanzelfsprekend werd ook vergeten (?) te vermelden wie de revue geschreven had.

En dan kreeg men een kritiek te lezen om van te kotsen. Het ging over «overdadige surcharge», «demagogische waterbrouwsel», «geëxtazeerde konteschudders», en dergelijke fijne taalbloempjes meer.

Juist die man gaat de revue-mensen dan van «grofheden» beschuldigen. Hij heeft het over versleten moppen, maar schiet de bok van het jaar met de geschiedenis van de burgemeesterssjerp een café mop te noemen, die voor gevolg kan hebben dat volgend jaar kinderen niet meer zullen toegelaten worden op de Oostendse revue! Nu moet men weten dat die mop door burgemeester Piers himself verteld werd tijdens een officiële receptie, waarop 200 mensen aanwezig waren.

Maar kom, het is ten slotte niet zo erg dat onder de 4000 mensen die zich met de revue kostelijk geamuseerd hebben, er één mannetje te vinden is, dat zo blasé is, dat het het lachen heeft verlerd. Met zulke mensen kan men alleen maar medelijden hebben!

Doe het vandaag nog! Een
abonnement nemen op
«De Kinkhoorn»